



Arrest

nr. 42 505 van 27 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Sleptsovsk in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie.

In juli 1999 huwde u met uw huidige man Gudayev Saipuddin (O.V. 5.500.872).

Die werkte van oktober 1996 tot begin 1999 bij de Tsjetsjeense staatsveiligheid, waar hij een hoge post bekleedde. In september 1999 vertrok u naar Sleptsovsk, in Ingoesjetië. Uw echtgenoot bleef in Tsjetsjenië en vertrok naar Borzoi, het dorp waar hij opgegroeid was, om er tegen het Russisch leger te vechten. In april 2000 vervoegde uw echtgenoot u in Sleptsovsk waar u samen met uw ouders woonde. Uw echtgenoot verbleef er afwisselend bij uw ouders, zijn tante, en bij een vriend in Troitskaya.

Uiteindelijk verlieten u en uw echtgenoot met uw dochter Madina in 2001 de Russische Federatie en vroegen asiel aan bij de Poolse autoriteiten op 1 december 2001.

Op 15 april 2003 werd u erkend als vluchteling en werd aan u een reisdocument voor vluchtelingen (ook gekend als blauw paspoort) uitgereikt. Het grootste deel van uw verblijf in Polen bracht u door in een opvangcentrum voor vluchtelingen.

Ongeveer begin juli 2003 betrok u een appartement in Belostok. Na ruim een maand begon u er problemen te kennen. Er werd 's nachts enkele keren op de deur van uw appartement geklopt. Als uw man daarop de deur opende, bleek er niemand te zien. Op 30 augustus 2003 was uw man 's avonds naar de gym; u was met jullie twee dochters alleen thuis. Er werd door drie onbekende, Russisch sprekende mannen aangeklopt. Omdat u dacht dat het uw man was, deed u de deur open. De mannen vroegen naar uw man, waarop u antwoordde dat hij niet thuis was. Hierop duwden de mannen u opzij en doorzochten het appartement. Ze dreigden er mee om terug te komen, waarna ze vertrokken. De volgende ochtend lieten jullie alles achter en vertrokken met de bus naar Brussel, waar jullie de dag nadien, op 1 september 2003 asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 april 2004 werd inzake uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. U had voor het Commissariaat-generaal verzwegen dat u in Polen reeds erkend was als vluchteling. Deze beslissing werd in beroep door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd op 7 juli 2006. Uw beroep hiertegen bij de Raad van State, werd verworpen op 17 oktober 2008.

Op 8 december 2008 vroeg u opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde België niet te hebben verlaten sinds uw vorige asielprocedure.

U erkende uw verblijf in Polen maar stelde er niet veilig te zijn omwille van de feiten die u er had meegemaakt. U verklaarde tevens dat drie broers van uw echtgenote, Zurab, Alvi en Azhdan in december 2008 werden vermoord in Grozny, Tsjetsjenië.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een brief van Balaudin Beloyev dd. 03/09/2006, een brief van Said-Emin Ibragimov dd. 17/09/2008 en twee brieven van Zhaludi Saralyapov dd. 04/03/2006 en 06/09/2006, allen gericht aan de Belgische autoriteiten. Verder legt u een bericht van Amnesty International (hierna AI) dd. 18/12/2008 met referentie EUR 46/032/2008, een artikel van het Aziapacific Office van AI, en een artikel van de website Rambler dd. 13/01/2009 voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag met betrekking tot Polen beroept op dezelfde problemen als uw echtgenoot, Gudayev Saipuddin. (CGVS dd. 23/04/2009, p.5, 12)

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot. Om redenen die in voormelde beslissing verder worden verduidelijkt, werd uw asielaanvraag ten overstaan van Polen onderzocht.

Er dient te worden gewezen op de mogelijkheid om een aanvraag ter bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S.G.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 42 504 van 27 april 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.G. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker op 1 december 2001 asiel aanvraagde in Polen en dat hij op 15 april 2003 aldaar als vluchteling werd erkend.

In België vroeg hij een eerste keer asiel aan op 1 september 2003 dat hem werd geweigerd. Hij vroeg op 8 december 2008 een tweede keer asiel aan, zonder België te hebben verlaten.

De Commissaris-generaal heeft volgens de Raad in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat een erkend vluchteling, i.c. verzoeker, tot bewijs van het tegendeel, in Polen geacht wordt de bescherming te genieten van de Poolse autoriteiten.

De Commissaris-generaal is er in het kader van de huidige asielaanvraag louter toe gehouden na te gaan of de status van vluchteling die verzoeker in Polen geniet, opgehouden heeft te bestaan dan wel of de bescherming die hij in Polen geniet, onvoldoende of ontoereikend is, evenals om na te gaan of verzoeker elementen aanvoert waaruit blijkt dat hij Polen verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of ingevolge een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Feiten en gebeurtenissen in het land van herkomst van verzoeker, i.c. de Russische Federatie, zijn bij deze beoordeling maar van belang voor zover deze de status of bescherming van verzoeker in Polen in het gedrang hebben gebracht.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij Polen verlaten heeft omdat hij vermoedt dat hij vervolgd wordt door medewerkers van de Russische Staatsveiligheidsdienst (FSB).

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zouden kunnen bieden tegen zijn beweerde vervolging in Polen.

Het staat vast dat in toepassing van artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980, internationale bescherming onder de vorm van de erkenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 juncto artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op bescherming.

Gezien verzoeker reeds erkend is als vluchteling in Polen, moet hij eerst alle mogelijkheden in Polen uitputten om bescherming te verkrijgen.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om er bescherming te verkrijgen (zie verhoorverslag van 16 februari 2009, p. 10-12):

Vraag: "Waarom zou u niet naar de politie gaan?"

Antwoord: "We durfden dat niet, we waren zeer bezorgd om het leven van ons gezin. En mijn vrouw wou per se vertrekken"

...

Vraag: "Hebt u tussen dan en de inval gedacht om naar de politie te gaan?"

Antwoord: "Toch wel. We dachten er aan maar we deden dat niet. We hoopten dat dat kloppen toevallig was."

Vraag: "Als u er aan dacht om naar de politie te gaan, waarom niet gedaan?"

Antwoord: "We wisten toen nog niet wie dat was"

Vraag: "Maar u kan toch ook aan de politie zeggen dat u vluchteling was, dat u ongerust was?"

Antwoord: "Ja, dat konden we zeggen natuurlijk. De overheid weet dat we vluchteling zijn en daar wonen"

Vraag: "Maar niet gedaan ondanks het feit dat u ongerust was?"

Antwoord: "Dat klopt"

...

Vraag: "Dus de situatie wordt erger, waarom gaat u dan niet naar de politie. U was erkend als vluchteling, heeft recht op bescherming door de politie?"

Antwoord: "De overheid kan je veiligheid ook niet voor 100 procent garanderen. Wat zouden ze doen als ze voor de tweede keer zouden terugkomen"

Vraag: "Maar u hebt de politie niet de kans gegeven om bescherming te bieden?"

Antwoord: "We hoopten dat het zou stoppen"

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Poolse overheden onwillig zijn of niet in staat om bescherming te verlenen. Dat verzoeker het niet aandurfde om bescherming te vragen en hoopte dat "het kloppen" zou stoppen, is, zoals de Commissaris-generaal terecht stelt, geen redelijke uitleg. De Raad verwijst dienaangaande naar de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad verwijst ook naar de motivering -die overigens niet weerlegd wordt in het verzoekschrift van 18 januari 2010- aangaande de neergelegde stukken in de bestreden beslissing, en schaaft er zich achter:

"De door u voorgelegde brieven, gericht aan de Belgische autoriteiten, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De brief van Zhaludi Saralyapov dd. 04/03/2006 vermeldt enkel de problemen die u kende in Tsjetsjenië; zijn brief dd. 03/09/2006 alsook die van Said-Emin Ibragimov en van Balaudin Beloyev vermelden zowel uw problemen in Tsjetsjenië als in Polen. De problemen die u kende in Tsjetsjenië worden bij de beoordeling van uw huidige asielaanvraag niet in overweging genomen daar u reeds in Polen erkend werd als vluchteling, en uw situatie bijgevolg ten overstaan van dit land beoordeeld dient te worden. In zover voormelde brieven verwijzen naar uw problemen in Polen, vermelden zij geen concrete elementen waarom u er geen bescherming zou kunnen krijgen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat de auteurs zich hiervoor enkel baseren op hetgeen u hen hebt verteld. (CGVS, p.5, 6-7) Er dient dan ook te worden besloten dat de voorgelegde brieven een sterk gesolliciteerd karakter hebben, waardoor de bewijswaarde ervan ten aanzien van uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal gering is."

"De drie internetartikels van verschillende bronnen tonen aan dat drie van uw schoonbroers vermoord werden in Grozny in december 2008. Deze feiten worden door mij niet betwist. Echter blijkt uit deze

gebeurtenissen niets dat vermag bovenstaande vaststellingen over de verklaarde asielproblemen in Polen te beïnvloeden. De overige documenten werden hierboven reeds besproken."

Wat betreft de kritiek die verzoeker uit met betrekking tot de aard of draagwijdte van artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing louter voor de volledigheid wijst op de mogelijkheid om een vraag om bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling in te dienen, doch voor zover en in het geval verzoeker voldoet aan de criteria die gestipuleerd worden in voormeld artikel, quod non in voorliggend geval.

De grief van verzoeker dat het "cynisch" is vanwege de Commissaris-generaal hem niet te erkennen als vluchteling, is bijgevolg volkomen onterecht.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951, merkt de Raad op dat voormeld artikel niet dienstig kan worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Artikel 33 van het Verdrag van Genève bevat immers een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing géén dergelijke verplichting inhoudt, doch louter uitspraak doet over het gegeven of verzoeker al dan niet voldoende gegevens aanreikt waaruit blijkt dat hij aanspraak kan maken op het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad herhaalt dat zulks in casu niet het geval is aangezien verzoeker niet op genoegzame wijze aantoonde dat hij Polen, i.e. het land waar verzoeker de vluchtelingenstatus en bijgevolg bescherming geniet, verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of ingevolge een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Betreffende het gegeven dat de huidige bestreden beslissing in het concluderende gedeelte geen clause omvat die erop wijst dat een terugleiding naar de Russische Federatie niet aangewezen is, merkt de Raad op dat dergelijke niet-terugleidingsclause enkel een advies inhoudt aan de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat niet bindend is. Als dusdanig rust er op de Commissaris-generaal evenmin een verplichting om dergelijke clause op te nemen in de bestreden beslissing, die overigens géén uitstaans heeft met de eigenlijke beoordeling van de asielaanvraag vervat in het motiverende gedeelte van de bestreden beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Polen een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, en kan van hem derhalve de status van vluchteling niet worden erkend.

2.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 10) eerst uitdrukkelijk dat hij niet om de subsidiaire beschermingsstatus vraagt omdat "zoals hierboven is uiteengezet dient de verzoeker erkend te worden als vluchteling" maar vraagt vervolgens (zie p. 12) om "verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen".

2.4. Van verzoeker werd de status van vluchteling niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Polen een reëel risico loopt op ernstige schade. Derhalve kan hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE